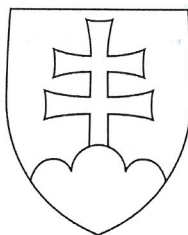

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 28.12.2010
a vykonateľnosť dňa .....
Krajský súd v Bratislave
dňa 17 JAN. 2011

Protimonopolný úrad Slovenskej republiky Drieňová 24, 826 03 Bratislava	
Došlo	10. 12. 2010
Č. záznamu: 4278	Číslo spisu:
Prílohy: ✓	Vybavuje: OLP

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Vlastimila Pavlíkovského, v právnej veci žalobcu: **Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava**, Primaciálne nám. 1, Bratislava, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č.: 2009/39/R/2/012 zo dňa 27.03.2009, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č.: 2009/39/R/2/012 zo dňa 27.03.2009, ktorým tento na základe rozkladu podaného žalobcom zmenil podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného postavenia, č. 2008/39/2/1/079 zo dňa 29.09.2008 tak, že bod 1 výroku znie:

Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava uznesením č. 447/1996 zo dňa 19.12.1996 v časti B., v ktorej sa ustanovuje, že „vykonávanie cintorínskych a kremačných služieb (obradník, nosič, aranžér a pod.) na pohrebiskách spravovaných mestskou príspevkovou organizáciou Marianum – pohrebníctvo v Bratislave ponechať v nezmenenej forme v pôsobnosti mestskej príspevkovej organizácie Marianum- pohrebníctvo v Bratislave“ a že „súkromné pohrebníctva môžu uskutočňovať všetky činnosti na úseku pohrebnej služby vrátane prepravy zosnulých, avšak bez možnosti vykonávania komerčných služieb v objektoch, ktoré sú majetkom mesta Bratislavy“ zjavnou podporou zvýhodnilo podnikateľa Marianum – pohrebníctvo mesta Bratislavy a tým v období od 01.05.2004 porušilo § 39 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona

Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Zároveň rozhodol, že bod 2/ výroku, ktorým prvostupňový správny orgán na základe § 38 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej aj len ZOHS) uložil žalobcovi za konanie uvedené v bode 1/ výroku pokutu 10.000,- Sk, sa nemení. Žalobca žiadal zrušiť tak prvostupňové ako aj druhostupňové správne rozhodnutie z dôvodu, že vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, z dôvodu nedostatočného zdôvodnenia ako aj z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty na uplatnenie sankcie.

V žalobe uviedol, že základnými pojmovými znakmi správneho deliktu právnickej osoby sú protiprávnosť konania, sankciovatelnosť tohto konania, ustanovenie znakov deliktu priamo v zákone a existencia zodpovednej osoby, pričom tieto znaky musia existovať v čase jeho spáchania a posudzujú sa podľa právnej úpravy platnej v čase, keď k správne deliktu došlo. Prijatie uznesenia mestského zastupiteľstva č. 447/1996 zo dňa 19.12.1996 je treba posudzovať podľa právnej úpravy platnej v čase jeho prijatia a v kontexte, v ktorom bolo prijaté. Poukázal na nesprávnu aplikáciu predpisov upravujúcich poskytovanie pohrebných služieb a hmotnoprávných predpisov ochrany hospodárskej súťaže. V čase prijatia uznesenia bol postup pri poskytovaní služieb v oblasti pohrebníctva upravený vyhláškou č. 46/1985 Zb. a podmienky pre vykonávanie podnikania v tejto oblasti určoval živnostenský zákon, ktorý umožňoval v oblasti pohrebníctva vykonávanie dvoch druhov živností a to pohrebnú službu vrátane prepravy zosnulých a prevádzkovanie cintorínov a krematórií. Oprávnenie na živnosť – prevádzkovanie cintorínov a krematórií mala v tom čase na území Hlavného mesta SR Bratislavy len mestská príspevková organizácia Marianum. Ostatné subjekty mali v tom čase iba oprávnenie na živnosť – pohrebná služba vrátane prepravy zosnulých. Samotné uznesenie umožnilo vykonávanie pohrebných služieb vrátane prepravy zosnulých aj iným subjektom, avšak bez možnosti vykonávania iných tzv. komerčných služieb v objektoch, ktoré sú majetkom mesta, pričom sa vychádzalo zrejme z toho, že tieto „iné služby“ sú súčasťou živnosti prevádzkovania cintorínov a krematórií, na ktoré mala v tom období koncesné oprávnenie len Marianum. Uznesenie teda fakticky konštatovalo existujúci stav v oblasti pohrebníctva a v žiadnom prípade nebolo spôsobilé súťaž obmedziť a túto ani neobmedzilo. Zdôraznil, že ak je prevádzkovanie živnosti viazané na určitý priestor, je vecou podnikateľa, aby si takéto priestory zadovážil, pričom nemožno od iného (ani od obce) spravodlivo požadovať, aby poskytoval vlastné priestory na vykonávanie podnikateľských aktivít tretiemu subjektu. Predmetné uznesenie nemá zaväzujúcu, ukladajúcu, poverovaciu ani odporúčajúcu časť, má len konštatujúci charakter bez akýchkoľvek účinkov na existujúce alebo budúce právne vzťahy v oblasti poskytovania pohrebných služieb, neurčovalo podmienky a postupy, neukladalo povinnosti, a preto nebolo spôsobilé vyvolať naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu obmedzovania hospodárskej súťaže. Poukázal tiež na samotnú neurčitosť prijatého uznesenia, ktoré teda nemôže mať relevantné právne účinky. Zrušením vyhlášky o pohrebníctve a prijatím nového zákona o pohrebníctve ako aj schválením prevádzkového poriadku pohrebísk sa toto uznesenie stalo obsolentným t.j. zastaraným, nepotrebným, nepoužívaným a zbytočným. Žalobca preto nepovažoval za potrebné toto uznesenie zrušiť. Žalovaný nepreukázal, že k narušeniu súťaže aj skutočne došlo. Deliktuálna zodpovednosť subjektu vzniká až naplnením skutkovej podstaty deliktu, pre vznik tejto zodpovednosti nepostačuje len akási potenciálna možnosť jej naplnenia. Žalovaný nijako nepreukázal dopad uznesenia na hospodársku súťaž, pričom zároveň podáva účelový výklad pojmov pohrebné a cintorínske služby. Poukázal na § 19 zákona č. 470/2005 Z.z. o pohrebníctve, ktorý potvrdzuje skutočnosť, že žalobca v uznesení z roku 1996 správne subsumoval tzv. iné činnosti vykonávané v zariadeniach pohrebísk – obradných sieňach (činnosť obradníka, nosičov, aranžérov a podobne) pod činnosť „prevádzkovanie cintorínov a pohrebísk“, na ktoré mala oprávnenie len organizácia Marianum.

Žalobca vzniesol aj námietky voči zákonnosti rozhodnutia z dôvodu nesprávnej aplikácie procesnoprávných predpisov ochrany hospodárskej súťaže a poukázal na § 44 ods. 1 ZOHS, podľa ktorého právne vzťahy vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t.j. pred 01.05.2001, sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Žalovaný nesprávne aplikoval ustanovenia ZOHS, keď za možné porušenie zákona, ktoré malo vzniknúť v roku 1996, t.j. pred účinnosťou novely zákona platnej od 01.05.2004 a dokonca pred účinnosťou samotného zákona o ochrane hospodárskej súťaže (01.05.2001), uložil sankciu podľa zákona účinného po jeho novele. Žalobca nesúhlasil s názorom žalovaného, že ide o trvajúci správny delikt, pričom podľa jeho názoru v roku 1996 nenapĺňalo konanie žalobcu ani jeden z pojmových znakov správneho deliktu právnickej osoby a právny poriadok neobsahoval skutkovú podstatu deliktu obmedzovania hospodárskej súťaže orgánmi štátnej správy a samosprávy, ktorá bola do právneho poriadku zakotvená až prijatím zákona č. 136/2001 Z.z. a sankciovatelnosť takéhoto konania bola zavedená až novelou účinnou od 01.05.2004. Protiprávne konanie žalobcu by trvalo za predpokladu, že by protiprávnym bolo už v čase jeho vzniku a tiež keby žalobca napríklad vyžadoval a pravidelne kontroloval plnenie uznesenia, prípadne by jeho neplnenie sankcionoval. Uznesenie nemá ukladajúci ani vynucujúci charakter a jeho plnenie žalobca nikdy nevyžadoval ani nekontroloval. Žalobca tiež namietal neurčitosť a nepresnosť výroku, nakoľko neobsahuje určenie, v čom spočíva údajné zvýhodnenie organizácie Marianum a na úkor koho mala byť a akým spôsobom súťaž obmedzená. Napokon žalobca uplatnil námietku premlčania s poukazom na § 38 ZOHS, ktorý určuje osemročnú objektívnu lehotu na uloženie pokuty, ktorá sa počíta od dňa, keď došlo k porušeniu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby navrhol túto zamietnuť a v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Definoval cintorínske, resp. kremačné služby ako aj pohrebné služby, ktoré sú poskytované nezávisle od cintorínskych resp. kremačných služieb. Sporné služby nosič, obradník/organizátor, aranžér a pod. spadajú práve pod pohrebné služby. Nie je dôvodné, aby žalobca zasahoval do súťaže na trhu pohrebných služieb takým spôsobom, že administratívnym úkonom nastavil zvýhodňujúce podmienky pre svoju príspevkovú organizáciu formou istej exkluzivity na vykonávanie pohrebných služieb. Uznesenie nastavilo podmienky tak, že na cintorínoch a krematóriách, ktoré sú majetkom žalobcu nebolo dovolené vykonávať pohrebné služby inými konkurenčnými pohrebníctvami. Žalovaný zotrval na názore, že uznesenie mesta je vynútiteľné a to napriek skutočnosti, že v texte uznesenia nie sú obsiahnuté sankčné ani iné nástroje na vynútenie jeho plnenia, keďže z povahy uznesenia vyplýva, že žalobca má nástroje na vynútenie jeho plnenia zo strany Marianum, ktorého postup pri zabezpečovaní cintorínskych a kremačných služieb uznesením schválilo. Obmedzením súťaže podľa § 39 zákona je každé i potencionálne obmedzenie súťaže, pričom nie je rozhodujúce, či v dôsledku skreslenia konkurenčných podmienok na trhu prišlo ku skutočnému vylúčeniu konkurentov podnikateľa Marianum z trhu alebo k obmedzeniu ich aktivít na tomto trhu. Záujem o vykonávanie dotknutých pohrebných služieb na cintorínoch a v krematóriách na území Bratislavy existuje, čo potvrdili vo svojich listoch podnikatelia Pieta a Stríž. Dopady uznesenia sa prejavili v tom, že podnikateľ Marianum sa autonómne rozhodoval, či a v akom rozsahu umožní vykonávanie pohrebných služieb na pohrebiskách konkurenčným pohrebným službám a tak sám nastavoval súťažné parametre na trhu. Z hľadiska hmotnoprávneho žalovaný posudzoval konanie žalobcu podľa zákona v znení účinnom od 01.05.2004. Poukázal na § 44 ods. 1 a § 44a ods. 12 ZOHS, pričom žalovaný vychádzal z toho, že ide o trvajúci správny delikt. Predmetné uznesenie zostalo v platnosti aj po 01.05.2004 a je platné aj v súčasnosti. Pokutu bolo možné uložiť len za obdobie porušovania zákona od 01.05.2004.

Podľa výkladu žalobcu by bolo beztretné konanie, ktoré trvá i v súčasnosti, z dôvodu, že k jeho začatiu došlo pred účinnosťou zákona, na základe ktorého sa toto konanie považuje za porušovanie zákona, alebo ktorý zavádza sankciu za takéto konanie. Takýto postup by bol práve naopak v rozpore so všeobecnými princípmi trestania. K námietke premlčania uviedol, že v prípade pokračovacieho alebo trvajúceho správneho deliktu začne lehota plynúť odo dňa, keď došlo posledný krát k porušeniu.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 244 a nasl. O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a to v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby je v súlade so zákonom.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. musí preskúmať aj zákonnosť postupu správneho orgánu. Postupom správneho orgánu sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený, ale súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a konanie musí ukončiť vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na také konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že PMÚ SR na základe podania od Mestskej časti Bratislava – Lamač začal prešetrovanie, ktoré neskôr rozšíril aj o problematiku, ktorá nebola súčasťou obdržaného podnetu. Dňa 18.02.2008 začal z vlastného podnetu správne konanie č. 0013/OZDP/2008 voči mestu Bratislava vo veci možného porušenia § 39 ZOHS. Predmetom konania bolo posúdenie, či mesto Bratislava uznesením č. 447/1996 zo dňa 19.12.1996 zjavnou podporou zvýhodňujúcou určitého podnikateľa alebo iným spôsobom obmedzilo súťaž v oblasti poskytovania pohrebných služieb na území mesta Bratislavy. Pred vydaním rozhodnutia vo veci prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne aby navrhol jeho doplnenie a podal mu informáciu o záveroch prešetrovania. Prvostupňové správne rozhodnutie č. 2008/39/2/1/079 bolo vydané dňa 29.09.2008, pričom úrad rozhodol tak, že žalobca vydaním uznesenia č. 447/1996 zo dňa 19.12.1996 v časti B. zjavnou podporou zvýhodňujúcou určitého podnikateľa obmedzilo súťaž v oblasti pohrebných služieb na území mesta Bratislavy a tým mesto Bratislava porušilo § 39 ZOHS a za toto konanie bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 10.000,- Sk. Na základe podaného rozkladu Rada žalovaného rozhodnutím č. 2009/39/R/2/012 zo dňa 27.03.2009 zmenila prvostupňové rozhodnutie tak, že nahradila bod 1. výroku v znení ako je uvedené vyššie a bod 2. zostal bez zmeny.

Podľa § 39 ZOHS nachádzajúceho sa v siedmej časti uvedeného zákona (iné formy nedovoleného obmedzovania súťaže) orgány štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgány územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy

a orgány záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy nesmú zjavnou podporou zvýhodňujúcou určitého podnikateľa alebo iným spôsobom obmedzovať súťaž.

Súd pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že toto je v súlade so zákonom a v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie druhostupňového správneho rozhodnutia, s ktorým sa stotožňuje. Rada úradu správne zmenila prvostupňové rozhodnutie v jeho výroku, čo aj zdôvodnila v bode 11. rozhodnutia a taktiež správne preformulovala bod 1. výroku prvostupňového rozhodnutia za účelom bližšieho popisu skutku konkretizovaním podnikateľa, ktorý bol zvýhodnený, t.j. uvedeným mestskej príspevkovej organizácie Marianum – pohrebníctvo v Bratislave. [Popis skutku vo výroku druhostupňového rozhodnutia je určitý aj bez uvedenia konkrétnych dopadov posudzovaného konania na súťaž, pričom konkretizovanie poškodených subjektov nepredstavuje podstatné náležitosti výroku rozhodnutia a samotné dopady protiprávneho konania úrad správne vyhodnotil v rámci úvahy o uložení sankcie.] Správne orgány v tejto veci svoje rozhodnutia náležite odôvodnili a druhostupňový správny orgán sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade. Bol správne určený účastník konania podľa § 25 ods. 3 písm. f/ ZOHS, pričom mesto Bratislava je jednotkou územnej samosprávy, ktorá výkon svojich samosprávnych funkcií zabezpečuje okrem iného aj prostredníctvom mestského zastupiteľstva. Správne orgány taktiež správne aplikovali právne predpisy a bolo správne posúdenie konanie žalobcu, ktorý zjavnou podporou zvýhodnil podnikateľa Marianum – pohrebníctvo mesta Bratislavy, čím v období od 01.05.2004 porušil § 39 ZOHS. Pokuta bola uložená na dolnej hranici zákonnej sadzby a v danom prípade náležite spĺňa tak represívnu funkciu voči žalobcovi ako aj funkciu individuálnej a generálnej prevencie. Treba tiež uviesť, že žalobca v žalobe ani výšku pokuty nenamietal.

V časti B. predmetného uznesenia išlo o ponechanie cintorínskych a kremačných služieb v pôsobnosti podnikateľa Marianum, pričom z príkladov tam uvedených – obradník, nosič, aranžér, je zrejmé, že ide o pohrebné služby, ktoré sa vykonávajú na pohrebisku. V ďalšej časti uznesenia, v ktorej je zakotvený zákaz vykonávania akýchkoľvek komerčných služieb pre ostatné pohrebné služby v objektoch, ktoré sú majetkom žalobcu, je zrejmé, že účelom tohto aktu bolo umožniť poskytovanie akýchkoľvek služieb výlučne podnikateľovi Marianum, s výnimkou prepravy zosnulých na pohrebisko. Súd sa stotožňuje s definíciou cintorínskych a pohrebných služieb žalovaným, pričom samotný krajský súd sa touto otázkou zaoberal aj v iných konaniach (2S 90/09 a 2 S 38/09). Pohrebné služby sú poskytované nezávisle od služieb cintorínskych a súd je tiež toho názoru, že pozostalí majú právo si objednať tieto služby od ktoréhokoľvek podnikateľa, ktorého si nezávisle vyberú, kým cintorínske služby sú viazané na prevádzkovateľa pohrebiska. Z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že služby nosič, obradník/organizátor, aranžér a pod. spadajú pod pohrebné služby. Žalobca nie je oprávnený zasahovať do otvorenej súťaže na trhu pohrebných služieb takým spôsobom, že administratívnym úkonom nastaví zvýhodňujúce podmienky pre svoju príspevkovú organizáciu, ktorá jediná je potom oprávnená vykonávať pohrebné služby, ktoré by inak mali fungovať v konkurenčne štandardnom prostredí, v ktorom závisí výlučne od spotrebiteľa, ktorého podnikateľa si na uspokojenie svojich potrieb vyberie. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalovaného, že neexistuje právna norma, ktorá by zakazovala pohrebníctvam vykonávať akékoľvek pohrebné služby, resp. prikazovala vykonať tieto služby len prevádzkovateľovi pohrebiska. V danom prípade došlo k skresleniu súťaže zvýhodnením podnikateľa Marianum oproti ostatným konkurenčným pohrebníctvam, keďže tento mohol získať prospech z účtovania týchto služieb na úkor ostatných pohrebných služieb. Všeobecne platí, že obmedzenie hospodárskej súťaže môže spočívať jednak vo vylúčení alebo obmedzení konkurencie a jednak v skreslení súťažného prostredia. Zo samotného uznesenia

prítom vyplýva, že na cintorínoch a v krematóriu, ktoré sú majetkom žalobcu, nebolo dovolené vykonávať pohrebné služby inými konkurenčným pohrebníctvami. Samotné uznesenie prítom bolo prijaté na základe podnetu podnikateľa Marianum, avšak samotná táto okolnosť na zodpovednosti žalobcu za konanie v rozpore s § 39 ZOHS nič nemení.

Pokiaľ ide o žalobcom namietanú zmenu právnej úpravy – zrušenie vyhlášky č. 46/1985 Zb. a prijatie zákona o pohrebníctve, tieto zmeny nemali žiadny vplyv na predmetné uznesenie, ktoré žalobcom nebolo zrušené a v podstate platí dodnes, pričom Rada žalovaného na rozdiel od prvostupňového správneho orgánu správne uviedla, že uznesenie mesta je vynútiteľné a to napriek tomu, že v texte uznesenia nie sú obsiahnuté sankčné ani iné nástroje na vynútenie jeho plnenia. Uznesenie predstavuje právny akt, pričom žalobca je zriaďovateľ svojej príspevkovej organizácie Marianum a má tiež právo zrušovať a kontrolovať túto organizáciu a teda aj kontrolovať plnenie uznesení. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca predpokladal dodržiavanie tohto uznesenia zo strany Marianum. V správnom konaní však bolo posudzované len konanie mesta Bratislava z hľadiska toho, či došlo k porušeniu § 39 ZOHS. K námietkam žalobcu treba ďalej uviesť, že v zmysle § 39 ZOHS je obmedzením hospodárskej súťaže každé, i potenciálne obmedzenie súťaže a nie je vôbec rozhodujúce, či v dôsledku skreslenia konkurenčných podmienok na trhu prišlo aj ku reálnemu vylúčeniu konkurentov podnikateľa Marianum z pohrebných služieb. Podstatným bolo, že mesto svojim administratívnym aktom skreslilo konkurenčné podmienky, keďže zakotvilo stav, podľa ktorého jediným oprávneným subjektom na vykonávanie komerčných služieb v priestore pohrebísk bol podnikateľ Marianum.

Podľa § 3 ods. 1 ZOHS je obmedzovanie súťaže každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, najmä vylučovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok. Pojem obmedzovanie hospodárskej súťaže zahŕňa jednotlivé stupne narušovania súťaže, pričom tieto stupne nemajú medzi sebou výrazné hranice. Skresľovanie súťaže znamená zmenu konkurenčných pozícií podnikateľov, vytváranie nerovnakých podmienok pre súťaž alebo poskytovanie výhod niektorým podnikateľom, pričom sa nemení rozsah, ale kvalita súťaže. V danom prípade pohrebníctvo Marianum spravuje cintoríny a krematórium v meste Bratislave vlastnené žalobcom, pričom uplatňovanie predmetného uznesenia malo potenciál posilnenia statusu podnikateľa Marianum na trhu pohrebných služieb v Bratislave na úkor konkurencie. Zo spisu tiež vyplýva, že úrad zistil záujem o vykonávanie dotknutých pohrebných služieb na cintorínoch ako aj v krematóriu na území mesta Bratislavy od viacerých podnikateľov. Ako správne uviedol žalovaný, dopady predmetného uznesenia sa prejavili v tom, že Marianum sa autonómne rozhodoval, či a v akom rozsahu umožní vykonávanie pohrebných služieb na pohrebiskách konkurenčným pohrebným službám a tak mohol sám nastavovať súťažné parametre na trhu. Podnikateľovi Marianum bol aktom žalobcu vytvorený priestor na získavanie prospechu na úkor konkurencie a zároveň malo konanie dopad aj na spotrebiteľov, ktorým bola de facto odopretá možnosť voľby medzi viacerými konkurujúcimi si pohrebníctvami.

K námietkam žalobcu ohľadne nesprávnej aplikácie procesnoprávných predpisov ochrany hospodárskej súťaže treba uviesť, že tieto námietky nie sú dôvodné. Žalovaný v konaní postupoval podľa ZOHS, keďže konanie začalo za jeho účinnosti a z hmotnoprávneho hľadiska bolo konanie žalobcu posúdené podľa ZOHS v znení účinnom od 01.05.2004. Ako žalovaný správne uviedol v napadnutom rozhodnutí, do prijatia zákona č. 204/2004 Z.z. nemal kompetenciu v prípadoch obmedzenia súťaže orgánom štátnej správy alebo samosprávy viesť správne konanie a uložiť za takéto konanie pokutu. Táto kompetencia

mu bola priznaná až s účinnosťou od 01.05.2004. Ustanovenie § 44 ods. 1 ZOHS sa vzťahuje k prijatiu zákona k 01.05.2001 a rieši posudzovanie právnych vzťahov vzniknutých za účinnosti predchádzajúceho zákona č. 188/1994 Z.z., pričom zakotvuje zákaz priamej retroaktivity. Toto ustanovenie však nerieši právne vzťahy vzniknuté za účinnosti ZOHS v znení pred novelou – zákonom č. 204/2004 Z.z., kde nebolo možné sankcionovať porušenie § 39 zákona a novely, ktorá takúto sankciu zakotvila. Podľa § 44a ods. 12 ZOHS sa na ukladanie pokút za porušenie ustanovení doterajších predpisov použijú ustanovenia doterajších predpisov. Toto ustanovenie rieši ukladanie pokút za porušenie zákona, ktoré vzniklo pred prijatím novely (pred 01.05.2004). Je zrejmé, že dotknuté uznesenie mesta bolo prijaté za účinnosti zákona č. 188/1994 Z.z., pričom aj tento zákon obsahoval obdobný zákaz zjavnou podporou alebo iným spôsobom obmedzovať súťaž. Sankcionovať však takéto konanie bolo možné až od 01.05.2004. V danom prípade však nejde o porušenie ustanovení ZOHS v znení pred 01.05.2004, takže uvedené prechodné ustanovenie sa neuplatní. Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že ide o trvajúci správny delikt. Správny delikt ako taký sa považuje za spáchaný jeho dokonaním a v prípade trvajúcich deliktov je to moment odstránenia protiprávneho stavu. Predmetné uznesenie síce bolo vydané v roku 1996, avšak zostalo v platnosti aj po 01.05.2004, a je platné aj v súčasnosti. V prípade trvajúceho správneho deliktu je pre určenie, podľa ktorého právneho predpisu bude konkrétne konanie posudzované, rozhodujúce ukončenie protiprávneho stavu. Keďže po dátume 01.05.2004 tu pretrváva protiprávny stav a tento už je možné aj sankcionovať, žalovaný nepochybil, keď konanie žalobcu aj náležitým spôsobom sankcionoval. Žalovaný tiež správne ustálil, že pokutu bolo možné uložiť len za obdobie porušovania ZOHS od 01.05.2004, keďže pred týmto dátumom nebolo možné viesť správne konanie a zákon neurčoval pre prípad porušenia § 39 ZOHS sankciu. Keďže zákon účinný od 01.05.2004 nebol aplikovaný na obdobie pred týmto dátumom, nemohlo dôjsť k porušeniu zákazu retroaktivity. V tejto súvislosti treba uviesť, že Rada žalovaného správne zmenila výrok prvostupňového rozhodnutia.

Nedôvodná je taktiež námietka žalobcu ohľadne nevykonania žiadnych právne relevantných dôkazov v záujme náležitého ozrejmeneia skutkového stavu veci. Podľa názoru súdu žalovaný riadne zistil skutočný stav veci a dodržal literu zákona.

K námietke premlčania vznesenej žalobcom v žalobe je potrebné poukázať na to, že úrad môže pokutu uložiť najneskôr do ôsmich rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu ustanovení ZOHS, pričom v prípade trvajúceho správneho deliktu táto lehota plyní odo dňa, keď došlo poslednýkrát k porušeniu zákona. Ako už bolo uvedené, uznesenie bolo platné aj dňa 01.05.2004, od obdobia ktorého bola žalobcovi udelená pokuta. Premlčacia lehota v danom prípade plyní až od ukončenia porušovania zákona, t.j. od odstránenia protiprávneho stavu.

Z vyššie uvedených dôvodov bol postup správnych orgánov ako aj preskúmané rozhodnutia v súlade so zákonom a preto súd po prejednaní veci žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V Bratislave, dňa 24.11.2010

Za správnosť vyhotovenia:
Ladislava Drahovská

Mgr. Viliam Pohančeník
predseda senátu